

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatele **A. K.**, proti **Katastrálnímu úřadu v Berouně**, Politických vězňů 420, Beroun, za účasti J. Č., o vkladu práva do katastru nemovitostí, o návrhu na přezkoumání rozhodnutí katastrálního úřadu Beroun ze dne 6. 11. 2002, č. j V 3142/2002, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2003, č. j. 44 Ca 266/2002 – 6,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Katastrálnímu úřadu v Berouně se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Katastrální úřad v Berouně svým rozhodnutím ze dne 6. 11. 2002, č. j. V 3142/2002 rozhodl tak, že návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí podle kupní smlouvy uzavřené mezi prodávajícím J. Č., bytem K. 164 P. a kupujícím A. K. bytem U L. p. 30, P. 8, ohledně domu na pozemku st. 168 a pozemku st. 168 a parc. č. 99/15 v k. ú. M. zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že v kupní smlouvě předložené jako podklad řízení nebyla budova označena číslem popisným příp. evidenčním, nebo způsobem využití a z katastrální mapy bylo zjištěno, že na předmětném pozemku jsou tři stavby, proto právní úkon nepovažoval za dostatečně určitý. Krajský soud v Praze s odvoláním se na zákon č. 150/2002 Sb. s. ř. s., ustanovení §§ 129 odst. 2, 68 písm. b/ a 46 odst. 2 soudního řádu správního návrh odmítl, když uvedl, že napadené rozhodnutí katastrálního úřadu o vkladu práva do katastru nemovitostí je rozhodnutím o věci soukromoprávní povahy a těmto věcem již nelze poskytnout soudní ochranu ve správním soudnictví, ale jen v občanském soudním řízení a to na základě žaloby podané podle § 246 o. s. ř. Současně poučil

navrhovatele o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu ke krajskému soudu podle § 246 o. s. ř.

V kasační stížnosti navrhovatel uvedl, že z kupní smlouvy i návrhu na vklad je patrná vůle obou smluvních stran na uzavření této kupní smlouvy i na převodu vlastnictví nemovitostí tam uvedených ve prospěch nabyvatele, přičemž neoznačení budovy považuje za technickou chybu, kterou lze opravit. Katastrální úřad pochybil i v odůvodnění svého rozhodnutí,, když uvedl, že na předmětném pozemku jsou tři stavby. Jedná se totiž o dům č. p. 103 a vedlejší stavby, což jsou přistavby a kůlny, které nemají č. p., a které se koupí převedly na kupujícího, neboť jde o příslušenství stavby. Usnesení krajského soudu považuje za nesrozumitelné a zmatečné. V rámci doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 4. 2003 pak uvedl, že soud měl postupovat podle předpisů platných v roce 2002, když opravný prostředek byl podán v prosinci roku 2002 a řízení tak bylo zahájeno před účinností uvedených předpisů, tak soud posuzoval se záměrem návrh odmítnout a nepřehledně citoval odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 24. 1. 2003.

Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost, avšak za důvodnou ji neshledal. Krajský soud v Praze jako soud prvního stupně zcela správně vycházel z přechodných ustanovení, jak jsou uvedeny v zákoně č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2003. Toto ustanovení přímo předpokládá, aby věci jež napadly prve u soudů správních před 1. 1. 2003 a jež se týkají soukromoprávních věcí, o nichž bylo správním orgánem rozhodováno do nabytí účinnosti soudního řádu správního, byly nadále v souladu s ústavně zaručenou ochranou soukromého vlastnictví ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod přezkoumávány v rozsahu nikoli přezkumném, nýbrž nalézacím, což umožňuje právě postup dle části páté občanského soudního řádu ve znění zákona č. 151/2002 Sb. Novela občanského soudního řádu pak výslovně zakotvila v ust. § 249 věcnou příslušnost krajských soudů jako soudů prvního stupně ve věcech vkladu práva k nemovitostem a následně pak i místní příslušnost, jak je dále uvedena v ust. § 250 o. s. ř. Soud prvního stupně tak správně postupoval dle § 46 odst. 2 soudního řádu správního a návrh odmítl, neboť se navrhovatel domáhal vskutku rozhodnutí ve věci, o níž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Tato skutečnost je rozhodující a nebylo by třeba v tomto ohledu ani zjišťovat, zda v konkrétním případě jde o soukromoprávní věc; jak věcná příslušnost soudu, tak i právní režim, v němž mají být věci vkladu práva k nemovitostem rozhodovány, jsou dány zákonem výslovně. Proto soud neshledal důvod, považovat rozhodnutí soudu prvního stupně za zmatečné, neboť ani obsah tohoto pojmu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c/ s. ř. s. naplněn nebyl. Zmatečnost by totiž musela spočívat v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci by měl rozhodovat vyloučený soudce, nebo soud by byl nesprávně obsazen, popřípadě by bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Žádná z těchto okolností však nenastala. Soud shledal odůvodnění postupu Krajského soudu v Praze jako zcela přehledné, věcně správné a obsahově úplné, rovněž i obsahující správné poučení o možnosti podat žalobu k příslušnému soudu, jež bude rozhodovat dle občanského soudního řádu. Ze všech těchto důvodů pak kasační stížnost zamítl. O náhradě nákladů řízení pak rozhodl ve shodě s ust. § 120, § 60 odst. 1, 5, 7 s. ř. s., neboť navrhovatel nebyl úspěšný a náhrada nákladů řízení mu nenáleží ze zákona, Katastrální úřad v Berouně pak neprokázal vynaložení nákladů v souvislosti s kasační stížností, osobě zúčastněné nebyly uloženy žádné povinnosti, s nimiž by náhradu nákladů řízení byla spojena.

Soud sdělil všem účastníkům řízení i osobám zúčastněným obsazení senátu s možností vznést námitku podjatosti. S ohledem na skutečnost, že soudci jež ve věci rozhodovali, sami důvod

pro postup dle § 8 odst. 3 s. ř. s. neshledali, nebylo přihlíženo k anonymnímu podání ze dne 3. 7. 2003 podepsané slovem „bezdomovec“.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. 9. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu